

ADRIANA WETTEROVÁ

NIKDY

NEZAPOMENU

● — pointa

Nikdy nezapomenu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Adriana Wetterová

Nikdy nezapomenu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ADRIANA WETTEROVÁ

NIKDY NEZAPOMENU

ISBN tištěné verze 978-80-7650-407-3

ISBN e-knihy 978-80-7650-590-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-591-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-589-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Copyright © 2021 Adriana Wetterová

KAPITOLA 1

A je to zase tady. Prázdniny - poslední základoškolské užívání a potom hurá na Střední uměleckou v Jihlavě. Ale tentokrát léto nemělo být tak zábavné. Měla jsem totiž jet za tetou Lindou!!! Každý den nuda, nuda a do třetice nuda. Co víc si holka mého věku může přát? Patnáctiletá holka, která touží po poznání a po trochu pubertálním dobrodružství, si bezpochyby vroucně přeje jet na vesnici za šílenou tetou. Určitě chce každý den trčet zavřená v chalupě, případně se někde procházet. Opravdu nesmírně vzrušující představa! Ale to bylo všem kolem mě evidentně ukradený. Vlastně jsem měla pocit, že jsem všem ukradená *já*. Možná to jsou jen slova, která vycházela z mého pubertálního mozku, ale mně se zdálo, že to tak skutečně je.

Tetu Lindu jsem neměla moc v lásce. Bydlela v malé chaloupce s jedinou místností, v níž stála kamna a kuchyňská linka, malá postel a vedle pelíšek pro psa, který jí umřel. Jelikož ho měla ale strašně ráda, nechala si tam tuto prazvláštní památku. Jak už jsem se zmínila: Byla lehce trhlá. Budeme-li pokračovat přes schody nahoru, dostaneme se do mého rádobý pokoje plného pavučin s pavouky a také myši, z nichž se při každém pohybu pořádně prášilo a při usínání vám zpívaly na dobrou noc. Právě v této místnosti jsem měla strávit každou noc po celé dva měsíce – v bývalém skladišti starých věcí a v neútulné půdě zároveň.

Tuhle chalupu teta zdělila po smrti mých prarodičů, s nimiž tam žila od dětství. Po dědově mrtvici bylo potřeba, aby se o něj někdo postaral. Babička na to však kvůli svému stáří neměla dostatek sil. Nakonec po jeho smrti o rok později dostala babička infarkt a teta zůstala sama. Velmi tragický scénář, nemyslíte? Naneštěstí je do slova a do písmene pravdivý.

A proč jsem tam měla strávit celé léto? Protože máma a její přítel Daniel spolu jeli na dovolenou a mě s sebou nechtěli. O to víc ponižující to pro mě všechno bylo.

Těšila jsem se, že poslední prázdniny základní školy prožiju se svými kamarády. Ach jo.

Dřív jsem za tetičkou jezdívala ráda, jako malá, ale najednou se vše změnilo. Od doby, co se k nám přistěhoval Daniel, jako bych chtěla

umřít. Netušila jsem proč. Svého otce jsem nikdy nepoznala, zemřel při autonehodě, když mi byly dva měsíce. Nikdy jsem o něm moc nevěděla, jen jednou mi máma prozradila, že život s ním nebyl jednoduchý – byl nevyrovnaný a svou nevyrovnanost zapíjel alkoholem. Když jsem se ale měla narodit já, šel do sebe, ale nakonec se dostavil tento opět tragický závěr. Jako by i přes veškerou svou snahu, již kvůli mně prokázal, neměl právo na život. Do chvíle, než se máma spřátelila s Danielem, nepromluvila s žádným chlapem, co by nebyl příbuzný. Tehdy jsem si ještě připadala šťastná. Jezdily jsme k tetě Lindě a za babičkou a dědou. Ale pak přišel zlom. Máma poznala Daniela a najednou jsem buď byla pořád sama doma, nebo si mě nevěšmala, a už nikdy jsme k tetě nejely. Zpočátku mi připadal milý, ale se zprostředkovanou vzpomínkou a zkoumáním dřívějšího života mého otce jsem vůči němu začala pociťovat jakousi averzi – jako by už nikdy nikdo nemohl být mým otcem. Zamkla jsem se. Byla jsem jako skříň, od které není klíč. A všechny své pocity jsem si s sebou vzala do té skříňky a nenáviděla jsem najednou celý svět.

Jedinou útěchou mi byla skutečnost, že jsem v oné vesnici měla ještě před třemi lety partu kamarádů, mezi nimiž byl můj nejlepší kamarád Honza. Měla jsem na něj spoustu vzpomínek – byl pro mě jako vlastní sourozenec, ale bála jsem se, že se během té doby, co jsem k tetě přestala jezdit, naše skupinka už rozpadla. Zbývalo mi tedy jen doufat.

„Aneto! Pojď, už musíme jet na nádraží!“ zavolala na mě máma. Zase mě vyrušila ze zamyšlení. Když o něčem přemítám, nejraději kreslím - většinou to, o čem zrovna přemýšlím. Kresbou mohu popsat každou svou myšlenku, svůj pocit. Ale jakmile mě něco vyruší, už to nemá cenu. Rychle jsem si sbalila blok a běžela k autu, u kterého čekali moje maminka a ten muž, jemuž jsem se ani nemohla podívat do očí. Jeho přítomnost mi vůbec nebyla příjemná, ale snažila jsem se utěšovat štěstím druhých – a to konkrétně štěstím mé mámy.

Někdy jsem si však říkala, že se mamka a Daniel nemají ani trochu rádi. Ani jednou jsem je neviděla dát si pusy nebo se držet za ruku. Tak proč s ním tedy byla? Možná proto, abych byla šťastná já, abychom byly bohaté. Jenže já nikdy nechtěla žít v přepychu a penězích. Opravdu má mamka patřila k těm, co se provdaly kvůli penězům? Anebo na tom vztahu opravdu něco bylo?

„Prosím, madam,“ řekl Daniel, když mi otevřel dveře od auta, svého luxusního kočáru, jímž se chtěl pochlubit celému světu, a tvářil se jako pán, který má všechno pod kontrolou.

„Nech si toho! Nejsem malá!“ okřikla jsem ho a nasedla.

Cesta na nádraží trvá půl hodiny. Co by se tak po tu dobu v autě s Danielem a mámou dalo dělat? Poslouchat jejich nezajímavé rozhovory o nezajímavých tématech. To znamená topit se ve svých myšlenkách stejně, jako jsem to dělala už roky.

„Co je ti? Ty se netešíš?“ zeptala se mě máma ustaraným hlasem. Opět mě vyrušila. Vrhla jsem po ní pohled, který jasně vyjadřoval, ať se neptá, když odpověď moc dobře zná. Ať nevyzvídá, když jí to vlastně nezajímá. Když jí je jedno, jak se cítím.

„Jasně, že se tešíš, ta naše holčička. Vid?“ promluvil Daniel a nepřírozně se usmál.

Opravdu to řekl? Vážně se opovážil nazvat mě *svou* holčičkou? Jak tohle jenom mohl vyslovit? Bylo mi z té představy na zvracení. Připadala jsem si jako nějaká bomba, která má za dvacet sekund vybuchnout.

„Tak zaprvé, ne, neteším se. Zadruhé, příště mě pošlete někam jinam a naplánujte si tu vaši dovolenou třeba o zimních prázdninách. A zatřetí, já nejsem žádná tvoje holčička!!! Ty nejsi můj otec a nemáš právo takhle mluvit!“ vyjela jsem rozčileně.

„Tak hele, mladá dámo, to, že nejsem tvůj vlastní táta, neznamená, že ti nemůžu dát takovýho lepáka, že se ti hlava otočí o sto osmdesát stupňů! Spíš bys měla být ráda, že nejsem jako on a nechlastám!“ odvětil našťavaně s nadějí, že tím hádka skončí. Že bude mít, jako největší pán světa, poslední slovo.

Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna a výbuch!

„Neurázej mého tátu!“

„A dost už, chováte se jako malé děti!“ zaječela máma a svým křikem utišila naše vyplavené emoce. Nikdy moc nekřičela, a tak jsem hned věděla, že jsem to přehnala. A tentokrát jsem jí nic nezazlívala, načež jsem se uvelebila na sedadle Danielova luxusního kočáru a uklidnila se – vlastně mi došlo, že nic tak hrozného neprovedl a připomínka týkající se mého otce nebyla nutná. Ostatně, díky Danielovi jsem udělala příjímáčky z matematiky. Neměla jsem mu tak křivdit. Ale omlouvat se mu jsem taky neplánovala.

Poslední minuty jsem se snažila smířit s tím, že k tetě Lindě prostě jet musím. Pokoušela jsem se samu sebe přesvědčit, že to třeba nebude tak hrozné. Třeba si nakreslím pár krásných obrázků.

„Tak vystupovat!!! A příště si tu drzost nech doma!“ pravila máma rozčileně a do rukou mi vrazila zavazadla. Vzala jsem si je, otočila se

a odešla. Bez loučení, bez jakéhokoliv náznaku studu. Do vlaku jsem však nastoupila s myšlenkou, jak jsem mámu asi naštvála. Všechno jsem si vyčítala.

Cesty vlakem mě celkem bavily, už jen proto, že nehrozilo, že by se mi udělalo špatně. Měla jsem pocit, že tento typ cestování má v sobě určité kouzlo. Vždy jsem věřila v něco nečekaného. V něco... zázračného. Když jsem si šla sednout na volné místo, zakopla jsem o tašku jednoho kluka. Že by to byl ten zázrak? Ona nečekaná věc? Anebo šlo prostě jen o mou nemotornost? Ta druhá varianta byla mnohem pravděpodobnější.

„Jsi v pořádku? Moc se ti omlouvám,“ pronesl chlapec a podal mi ruku. Měl mozolnaté dlaně, jejich dotek byl však přesto něžný, až mi přešel po zádech mráz. Nebyla jsem na to zvyklá. Daniel rozhodně nezastupoval něžné galantní muže a o mých vrstevnících bych mohla mluvit stejně.

Ten kluk měl tmavé vlasy, jež byly vlnité a padaly mu do obličeje - kulatého, bledého a zvýrazněného sametově hnědýma velkýma očima, pod nimiž se skvěly tmavé kruhy. Byl hubený, dokonce by se dalo říct až vychrtlý. Na sobě měl černé tílko a džíny. Nejvíce mě však zaujal jeho tajemný, hluboký pohled. Ztrácela jsem se v něm.

Chvilí jsem si toho pohledného kluka prohlížela a pomyslela jsem si, že bych si ho ráda nakreslila. Jeho výrazné rysy v obličeji představovaly dokonalou předlohu pro sérii portrétů.

„Ukaž, pomohu ti,“ promluvil znovu svým mužným hlasem a já se vrátila zpět do reality. Jakmile jsem konečně vstala, rozhlédla jsem se, kam se posadím na další hodinu cesty. Jediné volné místo však bylo zrovna u kluka, o kterého jsem zakopla.

„Mohu si přisednout?“ zeptala jsem se zdvořile. Připadala jsem si hrozně trapně, dokonce jsem z toho, co všechno se během dvou minut odehrálo, zrudla.

„Vypadá to, že nemáš na výběr,“ zažertoval, když se rozhlédl po vlaku.

Oba jsme se zasmáli. Přisedla jsem si k němu a dávala si pozor, abych se už nijak neztrapnila. Koneckonců se jednalo, hned po mých uměleckých a tanečních schopnostech, o můj největší talent.

„Jsem Marek a ještě jednou se ti omlouvám.“ Podal mi ruku a já jemu také. Vypadal jako slušný kluk, což pro mě představovalo naprosto neuvěřitelný zjev mužské dokonalosti – fešák a ještě navíc gentleman.

„Jsem Aneta a nemusíš se omlouvat, to já měla být opatrná,“ usmála jsem se na něho a on na mě. Poté jsem zapíchla oči do země a jen strnule

seděla. Snažila jsem se co nejméně hýbat, abych zase něco neprovedla. Přemýšlela jsem o programu na každý z následujících dnů. Potřebovala jsem nějakou rutinu, aby mi rychleji utíkaly. *Musím to nějak zvládnout. Každé dopoledne se budu procházet u vody a budu hodně malovat*, opakovala jsem si pořád dokola, abych se uklidnila.

Samozřejmě, že bez něčeho, co by v tu chvíli spadlo, se již od začátku trapná situace nemohla obejít - ze sedadla mi sklouzla taška a z ní vypadl můj blok. Marek ho sebral dřív, než jsem po něm stihla chňapnout, a zeptal se mě na něco, co by mě od žádného kluka ani nenapadlo čekat: „Mohu se do něj kouknout?“

Nervózně jsem přikývla. Bála jsem se, že se mu mé kresby nebudou líbit. Vždy jsem se domnívala, že kreslím pěkně, ale najednou, když se můj blok ocitl v ruce tak pohledného chlapce, se mé sebevědomí vytratilo. Možná proto, že jsem si pohrávala s myšlenkou, že se žádná z kreseb nemůže rovnat jeho pohlednému a exotickému obličejí. Celkově jsem se v jeho přítomnosti – ani nevím proč – musela uzavřít.

„Jsi skvělá umělkyně, Aneto. Tvé kresby jsou plné něhy... Podle čeho maluješ?“

Vydechla jsem všechen vzduch, který jsem v sobě držela, než si prohlédl mé výtvary. Úlevou po mém vnitřním souboji se sebekritickou povahou. „Nejraději podle svých pocitů, ale ráda dělám i portréty. Tady je třeba má máma.“ Ukázala jsem na jeden obrázek, na němž byla plná energie a šťastná. Taková, jakou jsem ji dlouho neviděla. Portrét pocházel ze svatby s Danielem... Tou dobou mi bylo třináct let. Tehdy jsem celou oslavu probřečela. Nepřála jsem si, aby si ho máma vzala. Když jsem později brečela na své posteli, přišla za mnou máma, ještě ve svatebních šatech, objala mě a já měla zase na chvíli pocit, že už nejsem ta uzamčená skříň. Jako by máma našla onen ztracený klíč. Všechny mé city vyšly ven. V tu chvíli jsem si na ni vylila vztek a zároveň jí vyznala lásku, litovala jsem samu sebe a ona se na mě procitěně dívala a jen poslouchala.

„Co kdybys mě místo toho pláče nakreslila?“ zašeptala po chvíli a podala mi blok s uhly.

Usmála jsem se a načrtla ji. V té době jsem už zvládla všechny základy. Umění pro mě znamenalo srdcovou záležitost a já byla rozhodnutá, že se mu budu věnovat naplno. Že do toho dám všechno. Bylo jedinou radostí, jakou jsem ve svém životě měla. Nebo jsem alespoň tenkrát měla takový pocit.

„A kdo je tohle?“ zeptal se Marek a ukázal na obrázek mého táty, jenž na něj z papíru upřeně hleděl. Jednalo se o můj nejpovedenější portrét, bylo to až k nevěře vzhledem k okolnostem a k vztahu s mým vlastním otcem, který jsme si k sobě ani nestihli vypěstovat. Byl jako orchidea, která pošla dřív, než vůbec stihla vykvést. Namalovala jsem ho rovněž v den svatby, podle fotografie, kterou mám před mámou schovanou. Táta na ní sedí na křesle a čte si knihu. Na tom portrétu mu je asi 20 let. Tehdy s mámou bydleli v novém domě, nehádali se a byli šťastní. Dokud nepřišel zlom, kdy ho vyhodili z práce a on se psychicky zhroutil. Stal se z něj alkoholik, zadlužil nás, z čehož jsme se těžko dostávaly až do doby, než máma poznala Daniela. Je to jedna z mála věcí, za kterou jsem svému otčímú vděčná – postaral se o nás a po finanční stránce nám nepopsatelně pomohl. A já se tak mohla dostat na školu, již jsem si přála vystudovat. Přestože mě v tom Daniel jakožto právník příliš nepodporoval.

„Můj táta.“ Z očí mi začaly téct slzy. „Zemřel, když mi byly dva měsíce,“ vysvětlila jsem rychle, aby se nevyptával, proč pláču. Nemám ráda vyptávání. Nemám ráda, když přijde otázka, na jakou se nedá odpovědět. Zasáhne mě jako šíp plný žalu. Plný neštěstí.

„Jak jsi ho tedy nakreslila?“ zeptal se a vrátil mi blok.

„Podle fotografie.“

Marek mi podal kapesník a já si otřela slzy. Bylo mi trapně, že jsem se před ním rozbřečela.

Po zbytek cesty jsme si s Markem vyprávěli různé vtipy a smáli se. Líbilo se mi, že se se mnou dál nebavil o tak citlivém tématu. Mezi mnou a minulostí panovala tak tenká emocionální hranice, až jsem o ní nedokázala ani promluvit. A on, jako by to poznal, se v tom dál nerýpal a naopak se mě snažil rozveselit.

Po hodině však přišel můj čas, abych vystoupila. Jaké to ale bylo překvapení, když Marek vystoupil taky! Byla jsem hrozně ráda.

„Zdá se, že máme společnou cestu,“ pousmála jsem se. Cítila jsem se totiž lépe, když jsem zjistila, že bydlí ve stejné vesnici jako má teta. Měla jsem tak dalšího přítele, s nímž bych mohla strávit následující dva měsíce utrpení. Bylo ale zvláštní, že jsme se nikdy dřív nesetkali.

Pokračovali jsme cestou plnou kamenů, prošli kolem spousty chalup a zahrádek, z nichž jedna byla úplně zarostlá růžemi. Marek natáhl ruku přes plot a jednu mi utřhl. Bylo to pěkné gesto. Pařilo na nás slunce, že ani nevím, jestli jsme se zapotili teplem nebo smíchem, který vypukl snad po každé větě, co jsme vyslovili. Marek se choval tak šíleně. Hroz-

ně se mi zalíbil jeho smích - takový upřímný a nakažlivý. Ten kluk mi ale pořád připadal trochu zvláštní, jako by ho něco tížilo, brzdilo, ba dokonce trápilo.

Dospěli jsme k malé chaloupce - zvenku ošklivější než zevnitř. Opadávala z ní omítka a já si pomyslela, že než prázdniny skončí, tahle barabizna se jistě rozpadne. Zastavila jsem a naznačila Markovi, že právě tady, u rozpadající se chaloupky, má cesta skončila.

„Ty bydlíš tady?“ zeptal se udiveně.

„Ne, jedu sem na celé prázdniny za tetou...“ odpověděla jsem a už se připravovala na otázku, jež zákonitě musela přijít.

„Na celé? Proč na celé?“ podivil se, jak jsem předpokládala. Koneckonců, proč by holka z města, která si chtěla užívat poslední základovské prázdniny, prožívala celé léto na vesnici, kde takřka nikoho neznala či po několika letech ani nepoznávala?

„Máma jede se svým manželem na dovolenou,“ zakroutila jsem očima, zatímco on se stále tak pěkně usmíval.

„Doufám, že se ještě uvidíme, Aneto.“ Jemně mě při těchto slovech pohladil po rameni, šibalsky mrkl jedním okem a odešel. Jeho gesto mě tak zaskočilo, až jsem se nedokázala rozloučit ani prostým „ahoj“.

Zaklepala jsem na dřevěné dveře tak zlehka, jako bych se bála, že se rozsybou, poté jsem se nadechla a vešla do chalupy.

„Anetko, zlatíčko moje! Ty už jsi tady? Strašně moc jsem se na tebe těšila!!!“ vítala mě „drahá“ teta Linda. Líbala mě, objímala a hladila a já měla chuť propadnout se do země. Toužila jsem utéct.

„Taky tě ráda vidím,“ prohlásila jsem s falešným úsměvem, z něhož nejspíš musela vytušit, že tak trochu kecám. Ale v hloubi duše jsem cítila, že ji vážně ráda vidím, jen mé ego nasáklé pubertou si to v tu chvíli nedokázalo přiznat.

„Ukaž, pomohu ti s věcmi. Určitě máš hlad. Upekla jsem ti bábovku, máš ji támhle na stole spolu s bílou kávou,“ ukázala na stůl a já přešla pohledem na konec jejího ukazováčku, na němž jsem spatřila stůl s hedvábným ubrusem a skleněnou vázou s růžemi. Vtom jsem si uvědomila, že stále držím v prstech tu růžičku od Marka.

Ale pak se mě oči vrátily zpátky k tetiným prstům. Byly vrásčité, až jsem se zděsila. Jak je to možné? Opravdu roky tolik ubíhají? Anebo jen teta zestárla z celoživotních nervů, kdy se sama starala o své rodiče a po jejich smrti se dostala do příšerných depresí? Ani peníze neměla. Dva roky jí trvalo, než se postavila na vlastní nohy a našla si v téhle malé

vesničce práci v pekárně. Vlastně jsem se nemohla ani divit, že mě má tak ráda. Vždyť žila celý svůj život jen sama. Ale to jsem tehdy pořád ještě nechápala.

Teta mi sebrala zavazadla z rukou a šla je odnést na půdu. Já si zatím sedla ke stolu a koukala na růži od Marka. Nemohla jsem toho zvláštního veselého kluka pustit z hlavy.

„Anetko, půjdu nakoupit, ty tady na mě zatím počkej, ano? Tak ahoj!“ zavolala na mě Linda, popadla tašku a utíkala pryč tak rychle, že jsem ani přikývnout nestihla. Pustila jsem se tedy zatím do bábovky a bílé kávy. *Vyvolalo to ve mně staré vzpomínky na dětství, kdy mi podobnou svačinu dělávala babička. Teta upekla úplně stejnou bábovku jako ona.*

Pak jsem si jen sedla ven na lavičku před chalupou a myslela na to, jak dlouhé to tu ještě bude. Ovšem při pohledu na tu krásnou krajinu jsem se nechala pohltnout svou povahou romantického umělce a na počet dní zapoměla – existovala jsem teď jen já, pastel a krajina přede mnou.

KAPITOLA 2

Za celou noc jsem všehovšudy naspala asi tři hodiny, neboť venku štěkali psi. Tady na vesnici to takhle bývalo pořád. Samý pes. Během uplynulých tří dnů jsem někdy přistihla Lindu, jak při štěkotu psů vyšla ven a plakala nad svým bývalým vlčákem. Ale Rex byl opravdu hodný pes. Byl věrný a dům hlídal, jak nejlépe mohl. Stáří však dožene každého psa stejně jako člověka. Celé roky žil s tetou Lindou a po smrti babičky a dědy jí byl jedinou útěchou.

Co asi dělá Marek? Uvidím se s ním ještě? Hlavou se mi zase začaly motat tyto myšlenky. Celé tři dny jsem na něj myslela, dokonce se mi o něm jednou i zdálo. Pořád jsem si musela představovat ten jeho široký úsměv. A ty oči! Když jsem se do nich zadívala, bylo to, jako bych se propadala do hluboké propasti, z níž není cesty zpět. A vlnité vlasy, jež mu spadaly do obličeje... Byl tak zvláštní. Jiný. Něčím tajemný.

Celé dny jsem seděla zavřená v chalupě anebo jsem na zahradě kreslila rozkvetlé květiny, poslouchala prozpěvující ptáky či se jen soustředila na ticho a nechala na sebe dopadat paprsky slunce. Ale stále jsem nedokázala pustit Marka z hlavy.

Po třech dnech už jsem to nemohla vydržet. Oblékla jsem si plavky, vlasy stáhla do neúhledného drdolu, natáhla si kraťasy a rozhodla se, že se půjdu podívat k vodě. Doufala jsem, že ho tam potkám. Že s ním prohodím pár slov. Že ho uvidím. Přála jsem si, aby se zopakovala stejná náhoda jako ve vlaku.

Sešla jsem po schodech dolů a zarazila se, netušíc, jestli mám opravdu jít. Znejistila jsem. Vlastně jsem si uvědomila, že jsem tady celkem spokojená, a ta představa mě, nevím proč, vyděsila. Vzpamatovala jsem se a tetě oznámila: „Půjdu k vodě a vrátím se na oběd.“

Podívala se na mě trochu nejistě. Byla jsem asi bledá jako stěna. V tu chvíli se mi totiž udělalo trochu slabo, protože jsem si tu připadala spokojenější než doma. Než s Danielem a mámou. „Dobře, tak pa! A dávej na sebe pozor!“ křičela za mnou, ale já už byla za brankou, aniž bych v tom zmatku, jenž se mi v hlavě odehrával, čekala na její svolení.

Cesta k přehradě vedla přes rozkvetlou louku, na níž skákaly smaragdové kobylky, létali barvami ozdobení motýli a květiny voněly svým specifickým přírodním aroma. Vždy jsem tohle místo milovala.